MAGNUM LEGENDARIUM AUSTRIACUM (PARS V: 1.9. 1.11.)
Melk, 1471
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36448
Copyright: Melk, Benediktinerstift

nitate & mihi iam fieri. & semp ma
nere cū eo. & seggari de mulis in in
stificantib⁹ nos. Atq; post paucos
si uis aut diuinā uisionē sancti tui
dam uiri referā tibi qm̄ ñ deridēb.
sed ea ēm dicam. Cū essem aliqndo
secus certam hospicio me recepit
sūb policitatē uir. & si aliqs alius
p multā mentis mūdiciā ad dei u
siones diuinissim⁹. Qui ñ ī cha ibu
t sānīs mistiorū cōsecratōēs. ñ prius
ei ostenderet de supmis ppicia uisio
oranti ante oblationē sānissimi sac
Conferentib⁹ n̄ q; fic.
nob⁹ quedā ad in uice retulit
m̄ idē se nimis cōtristatū a quodam
in fideliū. Causa aūt erat ipsi⁹ in
stitie. quō isdem in fidelis dū celeb
rent dies festi eorū abertare fert
quendā fidelem a benigno ihu dno
nro. Quem consolans suasi ei o
portunū esse. ut pro illis diuinam
clemēciā peteret. & ad eo saluatore o
pitulatōz accipiens. in fidelē quide
conniteret. apostatā aūt benignitate
uincere. & hortando eos uiti donec
est hodie ñ deficēt. sicq; illos ī diui
nam sapiēciā ducēt. Sed is hec pati
ent ñ sufferens. & nescio qm̄ multa
quadā in festacione & amaritudie
tabescens dormitū p rexit. & ex hoc
male habens. uespe ēm erat. Circa
media aūt nocte sollicit n̄ q; erat
isto intepore addiuinos ymnos eum
gaudere suscitarit ex somnis. & tbacce
mmia anxi⁹ stetit ad oratoz ñ bn̄
ducte. Tristabat ēm & gratulabat
ultra modū dicens ñ esse iustū ut
uiuerent uiri qui erant sine d̄o. &
putebant uias dñi rectas. Et is dicēs.
postulauit deū ut igne celesti ambo
simul ī misericordie amittent uitā.
Quod cum dixisset statim est raptus
in spū. & uisū sibi fuisse dum audisse
se repente domū in qua stabant cecidisse.
& ad uno ne p medū in duas ptes
diuisā. & ita se subdiuo reuāsisse.
quedā ecā ingū multo igne flāmā
tē usq; ad ipm̄ descendentē celum
aūt ipsū totū accensū. Atq; ī parte
australi ihm benignū in throno se
dentē. & astantē ei in hymnis spe
cebus. in estimabilē angloz nu
merū. Her uidens desup. & ad mi
rans carp⁹ cum se in clinasset de
orsū. uidit terrā horribili hiatu a
pertā. & tenebrosū barathrū de hisce
& cosdē uiros de q⁹ ceptabat. ante se
ī margine lubrico tenebrosissimi
barathri stare trentes. & miser⁹ m
nis. ñ dū tam de iectos ab istabili
tate lubricatōis in qua uacillantes
collabebant. De orsū ī barathri uid
serpentes horribiles re pere. & circa
pedes eorū se subiacere. Atq; in tedū
illos trahere in uoluentes se et limi
& cruciantes eos. Aliqi aūt dentib⁹
trahebant. & uellebant idē serpentes
cosdē uiros qui celesti igne flume
bant. & conabant illos trahe in bu
rathrū unde ipsi exierant. Vidit q;q;
& esse uiros quosdā ī medio serpentū
cū tumultu psonantes & pauentes
atq; ī pellentes in barathrū eos qui
cruciabant. Videbat itidem ei q;dā
uiros alios accessisse ad illos qui uo
lebant. ut ipsi miseri in breui cruci
arent. & satis facēt. sed hi qui per
cuciebant. & ī pellebant eos nolebat.
Cūq; his que de orsū cōspexerat